

Sila Duha Svetoga

Piše: Josip Lončar

Pedesetica je bila najveća prekretnica u životu apostola.. I mi vjernici katolici imamo svoju Pedeseticu. Je li ona i nama prekretnica u životu? Na žalost znamo da jest, ali najčešće u suprotnom smjeru! No tako ne bi trebalo biti. Možda dovoljno ne shvaćamo važnost sile Duha Svetoga ili čak ni ne znamo što je to i čemu služi. Apostoli su silu Duha doživjeli na vidljiv i opipljiv način. Taj događaj bio vrlo emotivan. Konačno, izgledali su kao da su se napili slatkog vina. Ja sam silu Duha doživio na potpuno isti način. I ne znam da se sila Duha može primiti u trenutku primanja. Ne znam ni da li se nakon primanja sile Duha može napustiti Crkvu na «neodređeno»vrijeme. Želim samo podijeliti svoje iskustvo o onome što znam.. Pogledajmo obećanja, upute, koje je dao učenicima prije uzašašća!

«Ali primit ćete snagu pošto obećanja, Duh sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje.(DJ 1,8)

«Evo, ja ću poslati na vas ono što je moj otac obećao. A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo!» (Lk 24,49)

Da bismo shvatili što se zaista novo zbilo na Pedeseticu, jednostavno treba da analiziramo do kakvih je promjena došlo u životima učenika nakon Pedesetnice. Na taj ćemo način najlakše uvidjeti imamo li i mi takvo iskustvo ili ne. Isus učenicima obećava snagu ili sili odozgo. To je sila Duh Svetoga, potrebna za svjedočenje samoga Krista. Interesantno je vidjeti što su učenici do toga časa imali, a što je Isus smatrao nedovoljnim da bi mu bili svjedoci.

Znamo iz Evanđelja da im je Isus već prije predao autoritet i vlast nad bolestima i zlim silama. Dakle, već su prije izgonili zle duhove i liječili bolesnike. Čuli su osobno njegov nauk. Vidjeli su, i mnogi od njih osobno doživjeli, čudesa. Bili su svjedoci uskrsnuća od mrtvih. Osobno su vidjeli uskrslog Krista. Bili su kršteni vodom. Primili su Duha Svetoga, tj. bili su nanovo rođeni. Još dvije vrlo važne činjenice dogodile su se prije same Pedesetnice. Pogledajmo!

«Poslije tih riječi dahne u njih i reče im: Primate Duha Svetoga! Kojima oprostite grijeh, oprosteni su im; kojima zadržite, zadržani su im.» (Iv 20, 22-23)

«Tada im prosvijetli razum da razumiju Pisma...» (Lk, 24.-25)

Dakle, još prije Pedesetnice primili su ministerijalnu vlast otpuštanja i zadržavanja grijeha. Bili su zaređeni za svećenike. Također im je, prije Pedesetnice bio prosvijetljen razum tolika da su mogli poznavati Pisma. Bili su najučenjiji teolozi toga vremena. Ako pogledate Petrov govor prije Pedesetnice, vidjet ćete da on u Pismima "prepoznaje" ne samo mjesta koja govore o Isusu kao o Mesiji, već i mjesta koja govore o Judi izdajniku i o potrebi da ga netko zamijeni. Nevjerojatna činjenica za priprostog ribara!

Ljudski gledano, po današnjim standardima, učenici su već prije Pedesetnice imali potrebne kvalifikacije da postanu Isusovi svjedoci. Imali su čak i mnogo više nego što Crkva od nas danas traži. Imali su vlast nad bolestima i zlim silama te iskustvo kako se ta vlast koristi, osobno su susreli uskrsnuloga Gospodina, završili su sve potrebne doktorate teologije, imali

su sakramentalnu pomoć svećeničkog i biskupskog reda, no sve to, po Isusovom mišljenju, nije bilo dovoljno da bio bili svjedoci. Možda je bilo dovoljno da postanu učitelji, da poslužuju sakrament pomirenja, da upravljaju Crkvom, da liječe bolesnike, čine čudesa i izgone zle duhove, ali za svjedočenje nije bilo dovoljno. Bila im je potrebna sila Duha Svetoga. Čak i da nisu prije Pedesetnice, imali neke od onih nabrojanih atributa sa silom koja se na Duhove dobiva može se uspješno biti svjedokom. Dakle, sve što su oni prije imali nije sila Duha, potrebna za svjedočenje!

Sakrament potvrde sakrament je s istim učinkom Pedesetnice ili Duhova. Tako u KKC stoji kako je svaki vjernik, koji je primio taj sakrament, primio istu silu kao i apostoli na Pedesetnicu (vidi KKC 1302) . To svakog vjernika obvezuje da tom silom svjedoči Krista. Drugim riječima: svjedočenje postaje pravo i dužnost svakog vjernika. Svi znamo da, na žalost, u praksi nije tako. Zašto? Jednostavno stoga što sakrament potvrde nije dovoljno primiti, već ga treba i cijelim bićem prihvatiti. Da bi ga se prihvatilo, najprije ga treba svim srcem željeti. Da bi ga se svim srcem željelo, treba ga najprije upoznati. No, ne želeći ma koga omalovažavati, valja reći da je gotovo nemoguće drugoga privoljeti da prihvati sakrament potvrde, ako ga čovjek sam nije prije toga prihvatio i zaživio. Onaj koji priprema krizmanike trebao bi svjedočiti vlastito iskustvo po plodovima toga sakramenta u svom životu, pa vjerojatno ne bismo imali probleme koje imamo danas, tj. da nakon toga sakramenta vjernici masovno prestaju ići u Crkvu, što se izravno kosi s Božjim planom i Božjom voljom.

Kad se događa trenutak primanja sile Duha u našem životu? Koja i kakva je to sila? Kako se ta sila očituje? Kojim svjedočanstvom možemo uspješno svjedočiti Krista? Po čemu će nas prepoznati? Znamo kako je Isus rekao da će nas prepoznati. Po ljubavi koju iskazujemo jedni drugima. Trebali bismo ljubiti svoje bližnje onako kako je on ljubio nas (usp. Iv 13, 34-35). No iznad svega treba da pokažemo svijetu da smo u Bogu!

«Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me , da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao! Ja sam im predao slavu koju si im ti dao, da budu jedno kao što smo mi jedno – ja u njima, a ti u meni – da postanu potpuno jedno, da svijet upozna da si me ti poslao, da si njih ljubio kao što si mene ljubio.» (Iv 17, 20-23)

Svijet i danas treba istinske svjedoke. Uvijek ih trebao. Zajedničko svim Kristovim svjedocima jest da se u njihovim životima može prepoznati u njima i kako je Bog u njima i kako su oni u Bogu. Postoji tisuće načina na koje se to može očitovati. Sama riječ i djela, čudesa i karizme, ozdravljanja i jezika kao i ostale nisu dovoljni. Bilo koja ministerijalna služba sama po sebi nije dovoljna. Uzmimo samo jedan primjer! Iako se svaki dan po svim crkvama na svijetu u svakoj misi izravno moli za papu, znamo da je bilo mnogo papa koji nisu postigli svetost za života, tj. nisu bili istinski svjedoci.

Ja sam imao svetu baku. Bila je dugo udovica i sve svoje vrijeme provodila je u molitvi i u postu. Mnogi ljudi mole i poste, no istodobno ipak svi nemaju ono što je imala moja baka. Kad bi mi progovorila o Bogu, premda sam tada bio posve mlad, nisam ni najmanje sumnjao u njezine riječi.

U dubini srca znao sam da mi to Bog na njezina usta govori. To nisu bile riječi neke izvanredne mudrosti, već jednostavno ono što sam već toliko puta čuo od drugih. No kad ih ona izgovarala, znao sam na sebi neprotumačiv način da mi se to Bog govori. Rekla mi je da se u svom životu oslonim na Duha Svetoga i na Mariju te ću tako pronaći mudrost života.

Iako je ona tada živjela životom koji mladu čovjeku uopće nije mogao biti privlačan (molitva i post), snaga njezinih riječi duboko se usjekla u mene i nikad ih nisam zaboravio. Za vrijeme njezinog života blagoslov se u njezinoj velikoj obitelji osjećao na svakom koraku. Svi smo znali da je to njezina zasluga. Nije bila učena, nije činila čudesa, nije bila redovnica, a ipak je imala silu Pedesetnice. I bila je istinski svjedok. Kad je ponovo sretnem u raju, pitat ću je kad je primila tu silu.

Sila Duha Svetoga na Pedesetnicu očitovala se po daru jezika. Bio vanjski znak te sile isto kao i u Kornelijevoj kući. A njezini plodovi bili su tri tisuće obraćenika u Jeruzalemu. U Bibliji ne piše što su apostoli u tim trenucima osjećali, no ja znam što sam ja osjećao. Znam što su mi i mnogi drugi posvjedočili da su osjećali. Jednom riječju, ta bi se sila mogla nazvati: LJUBAV. Ljubav prema Bogu i bližnjemu. To je ono što je apostolima nedostajalo.

To je taj dar koji mnogima danas nedostaje. To je ljubav koja pobjeđuje sve obzire, koja daje neustrašivost svjedočenja sve do smrti. To je onaj trenutak kad Boga stavimo na prvo mjesto u svom životu i to samo zato jer smo se zaljubili u nj. To je trenutak kad nam svijet počinje zavidjeti i kad nas počinje mrziti, To je trenutak kad više ne pripadamo svijetu nego Bogu.

To je stvarni početak borbe protiv svijeta i grešnog tijela. To je trenutak kad postanemo spremni uzeti svoj križ, i svaki dan ići za Isusom. A sve to stoga sto nam je Bog dao da ga

duhom spoznamo kao ljubav, pravednost i silu: To su bili najljepši trenutci u mom životu. Ali to ne dožive svi jednako snažno. Svi smo različiti pa nam Bog na različite načine i daje.

Ipak ta sila nije jednom za svagda. To ispunjenje Duhom stalno se obnavlja. Kad god padamo i svijet i tijelo pokušavaju nas pobijediti, Duh se uvijek iznova izlijeva. Svaki put kad sam primao određenu karizmu, doživljavao sam tu istu silu. Svaki put kad malakšem, potrebna mi je uvijek iznova ta sila: ljubav *kojom* me ljubi moj nebeski Otac. Vidimo kako su se nedugo nakon Pedesetnice apostoli ponovno ispunili Duhom Svetim, kako su iznova primili neustrašivost, koju su zbog prijetnji Židova počeli gubiti (usp. Dj 4, 29-31). Sa silom Duha primio sam i dar jezika. To je dar koji *mi* prvenstveno služi za vlastitu izgradnju (usp. 1 Kor 14,4) jer želim biti sto sličniji njemu. Kad molim tim darom, moli moj duh (usp. 1 Kor 14,14) nadahnut Duhom Svetim (usp. Dj 2,4). *Samo* Duh poznaje moje dubine i ja sam ne znam kako da molim za sebe, no Duh mi priskače u pomoć (usp. Rim 8, 26-27). To je molitva u kojoj ne mogu pogriješiti jer je to molitva Duha Svetoga i to je molitva za koju sam uvijek siguran da je Otac razumije (usp. 1 Kor 14,2). O kako samo *volim* slaviti Boga u drugim jezicima! Događa se dosta često da na našim sastancima budu i oni koji ne vjeruju u ispravnost toga dara. Jedna je naša draga sestra sve mogla prihvatiti osim toga dara. Kad smo jednom molili za izljev Duha Svetoga i kad je mnogo vjernika počelo moliti i slaviti Boga u drugim jezicima ona je ostala zapanjena. Duh Sveti dao joj je razumijevanje tako da: je ona jedina razumjela ono sto smo mi govorili. Poslije je svjedočila kako tako divne hvale Bogu nikad nije čula i kako je sigurna - *budući* da mnoge od nas poznaje kako nitko od nas tako nešto divno ne bi mogao izmisliti. Vrlo je često taj govor u drugim jezicima znak nevjernicima jer shvate kako ono sto se govori razumiju kao poruku upućenu izravno njima. Tada bivaju iznenađeni jer onaj koji govori nikako nije mogao znati tajne sto se tada otkrivaju. Redovito dolazi do pokajanja i obraćenja. Zahvaljujem Bogu za taj dar jer znam da se moja nutrina, moja duša, mijenja to vise sto dopustim Duhu da me zagovara.

Sila Duha Svetoga nije rezervirana samo, za karizmatike već je za sve vjernike i čuo sam podosta svjedočanstava od onih koji su imali ista iskustva, iako nikad nisu ni čuli za Karizmatički pokret. Bitno je svim svojim bićem htjeti Boga. Boga kao prijatelja, kao Oca, kao osobu! A Bog će sam izabrati način na koji ćemo o njemu svjedočiti. Kad malakšemo, uvijek iznova možemo doći na izvor i piti (usp. Iv 7; 37-39). Svatko "pije" na svoj način. Netko u molitvi, netko u slavljenju, netko u euharistiji, netko u klanjanju ili na neki drugi način. Ja "pijem" u bilo kojoj prilici u kojoj se zateknem spremnim. Zato pomozimo braći vlastitim svjedočanstvom ako vidimo kako žedaju, da bi i oni pili s izvora koji nikad neće presahnuti. Radujem se vjericima koji svjedoče Isusa -Spasitelja svojim dubokim nutarnjim iskustvom, uronjeni u svoga Boga i njegovu riječ.

Svi smo dobili različite darove i službe, već kako je Bog htio, no bitno je da imamo istog Gospodina, istu ljubav u svom srcu, istu vatru koja gori u našim dušama. Neka ta unutarnja sila Pedesetnice-bude daleko ispred svakog dara i službe! Daleko ćemo više ljudi privedi k spasenju i obraćenju ako jednostavno isijavamo iz sebe tu silu Pedesetnice, nego ako uložimo sve svoje znanje, napore i talente: Svijet i đavla pobjeđujemo krvlju Janjetovom i svojim svjedočanstvom (usp. Otk 12,11). Vratimo se sakramentu potvrde, razmislimo, shvatimo, poželimo, vruće čeznimo, prihvatimo, primimo i živimo!

I na kraju: sila Duha Svetoga sila je koja uskrisuje mrtve, sila koja liječi ranjenu dušu, sila koja liječi svaku slabost i bolest, sila koja izgoni zle duhove, sila koja posvećuje Crkvu i čini je nepobjedivom, sila koja iz korijena mijenja čovjeka da svaki dan postaje sličniji Bogu, sila koja omogućuje da nosimo svoje križeve i križeve drugih, sila koja pobjeđuje sve kušnje i još mnogo toga. To je i sila koja nam po vjeri pripada (usp. Ef 1, 19-21). No sveti Augustin piše kako je ta sila u nama onolika kolika je naša vjera. Hvala Bogu za darovanu nam silu kojom i danas možemo ljubiti bližnjega onako kako je Isus ljubio svoje suvremenike. I danas tom, od Boga darovano: mrsilom liječimo bolesnike, izgonimo zle duhove, uskrisujmo mrtvace i iznad svega svjedočimo da je Isus uskrsnuli živ i isti danas i uvijek, da je jedini spasitelj i otkupitelj. Amen!